

Triennalen

Dit vinden tar oss

Apotekshuset Konst och Kultur Sollefteå
Västernorrlands museum
Sundsvalls museum
Ånge konsthall

Örnsköldsviks museum och konsthall
Härnösands konsthall
Kramfors konsthall
Timrå kommun

Konstfrämjandet
Västernorrland

Konstfrämjandet

Konstfrämjandet arbetar med uppdraget ”konst för alla”.

Vi ser konst som ett sätt att tänka om sig själv och samhället. Tillsammans med konstnärer, deltagare och våra medlemmar ger vi andra perspektiv på vår samtid. Vi producerar och sprider konst över hela Sverige, genom nya konstverk, utställningar, böcker och möten.

Konstfrämjandet är en partipolitiskt obunden organisation som finns i hela landet och består av olika medlemsorganisationer och distrikt. Distrikten ser olika ut, men förenas i ett starkt konst- och samhällsintresse. Medlemmarna är olika folkrörelser, t ex studie- och fackförbund, och andra intresseorganisationer.

Vi är övertygade om bildningens och konstens roll, och vill att alla ska ha tillgång till konst i ett jämlikt samhälle.

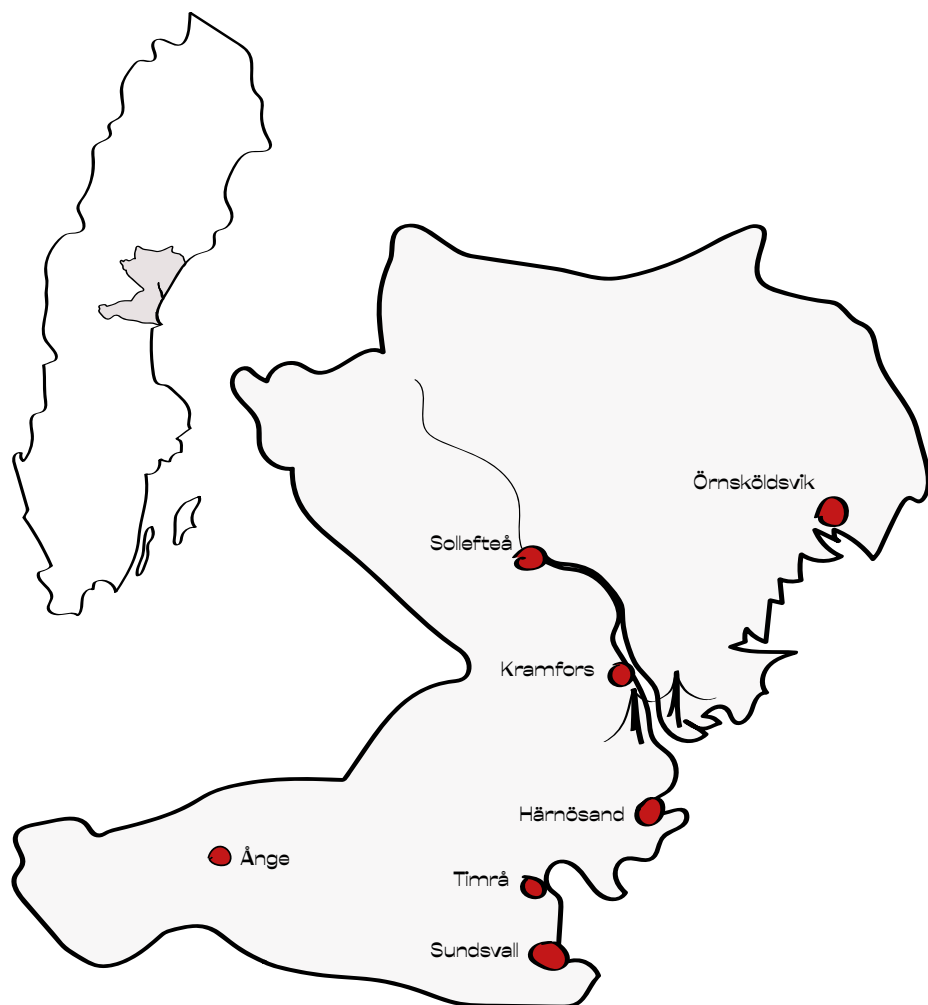
Konstfrämjandet Västernorrland är en ideell förening som arbetar för att tillgängliggöra samtidskonsten och stärka konsten och konstnärens roll i samhället.

Med samarbetet som utgångspunkt vill Konstfrämjandet Västernorrland belysa små och stora kulturaktörer, organisationer och initiativ som redan verkar i området och på så vis teckna en karta över ett mångsidigt konst- och kulturlandskap. Genom att verka uppsökande kan konsten bidra till att vidareutveckla förmågan att reflektera och tänka om samhället, var och en och tillsammans.

Distriktet Konstfrämjandet Västernorrland startades under 2021 och arbetar mobilt i hela regionen.

Den första triennalen i Västernorrland genomförs 2022 med stöd av Postkodstiftelsen och arrangeras av Konstfrämjandet Västernorrland i samarbete med Västernorrlands museum, Apotekshuset Konst och Kultur Sollefteå, Härnösands konsthall, Kramfors konsthall, Sundsvalls museum, Timrå kommun, Ånge konsthall, Örnsköldsviks museum och konsthall och Region Västernorrland.

Västernorrland

Triennalen 2022

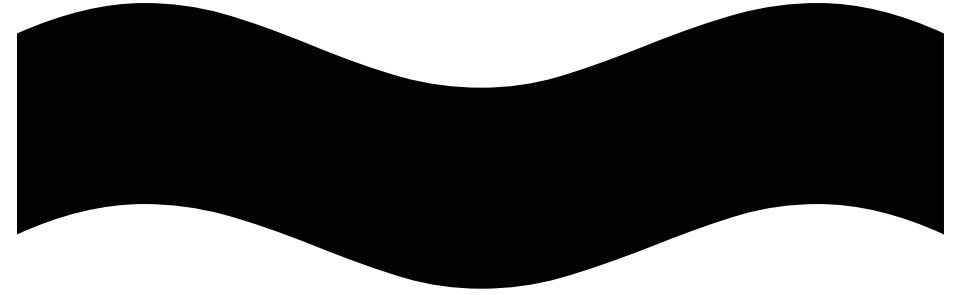
Dit vinden tar oss

Alla konstnärer som deltar i utställningen har anknytning till Västernorrland, vilket syns i många verk som har en tydlig regional prägel. Utställningens curator Björn Norberg har valt Vind som tema för Triennalen.

Det är en tematik som kan tolkas på många olika sätt. Vinden är en tydlig symbol för riktningar, både framåt och bakåt. Vi har medvind eller motvind och luft under vingarna. Konstnärerna har också använt sig av tematiken på olika sätt. Här finns både de mer bokstavliga tolkningarna och de som har använt tematiken på ett vidare sätt. Vindkraften är en omdiskuterad fråga i Västernorrland liksom på många andra ställen. Det är ett spørsmål som i sin tur handlar om vem som äger resurser och land och styr över arbetstillfällena och därmed vår framtid. Vindkraftsfrågan kan därmed kopplas till många andra frågor som rennäring, friluftsliv, gruvindustri, samhällsekonomi och miljö.

På Triennalen visas 33 konstnärer som sprider ut sig i länets alla kommuner och konsthallar. De representerar en mängd olika röster och uttryck vilka tillsammans skapar en bild av samtidens diskussioner och den värld vi lever i. Säkert finns här också sådant som är oväntat och väcker nya diskussioner om vår tid, vår historia och vår framtid.

Medverkande konstnärer: Andreas Brännlund, Annikka Kronlid Arvidsson, Birgitta Ricklund, Cecilia Björk, Cecilia Hultman, Cecilia Ömalm, Christian Bjärgö, David Larsson, Elin Kristoffersson, Elin Maria Johansson, Elme Ämtling-Selja, Emilia Bergmark, Emma Löfström, Fredrik Nordin, Ida Rödén, Ina Palm, Ingvar Sjöberg, Jenny Berg, Jenny Lundgren, Josefine Östberg Olsson, Linda Lasson, Linnéa Therese Dimitriou, Lisa W Carlson, Margareta Klingberg, Maria Mäki, Maria Sundström, Mats Adelman, Max Book, Nina Svensson, Oscar Kaleva Karlsson, Sonia Hedstrand, Ulla-Carin Winter, Ylva Westerlund.

Dit vinden tar oss

Curatoriell tematik 2022

Tema för Triennalen 2022 är vinden, ett fenomen som alla kan relatera till. Vinden går att läsa in bokstavligt och användas symboliskt på många olika sätt. Vi befinner oss i medvind och motvind, vi söker luft under vingarna, vinden är isande och bitande, det blåser upp till storm, ett mindre bakslag är likt en svag bris i jämförelse med den stora katastrofen, och vi väntar på att vinden ska vända och på förändringsvindar.

I samhällsdebatten är de bildliga betydelserna mindre intressanta. Vinden är central för en av de frågor som engagerar många i Västernorrland – vindkraften. En fråga som till att börja med verkar ganska enkel men som bär med sig något större, vilket förklarar varför den blivit så viktig.

Motståndet mot vindkraften kan för en utomstående verka konstigt med tanke på möjligheten att minska beroendet av rysk gas och olja och vore det inte en utmärkt idé om vi kunde ersätta alla fossila energikällor med förnyelsebara? Allt detta är alla med på, men parkerna byggs av tillresta montörer och tekniker, driften kräver just ingen arbetskraft och den el som de genererar skickas till industrier långt bort. För Västernorrlands del återstår en negativ naturpåverkan, inskränkningar i hur man kan röra sig i skogarna, förlorade vyer och en negativ påverkan på en redan ansatt rennärning. Mönstret känns igen från gruvindustrin, skogsindustrin och vattenkraftverken i norra Sverige. Pengar och arbetstillfällen hamnar någon annanstans och kvar i norr finns mest nackdelar. Frågan är vad kan dessa vindkraftsparker ge regionen tillbaka?

Vindkraften är alltså en fråga om resurser, om vem som äger och använder dem. Det är en fråga som rör tystnad, natur, hållbarhet, miljö men även resursfördelning mellan stad och landsbygd, norr och söder och i sin förlängning blir det också en fråga om fördelningen mellan inland och kustland. Det bidrar till att vindkraftsfrågan blir så viktig.

Vindkraftens historia är lång och kan räknas tillbaka till då man för 6 000 år sedan började använda segel till båtar. Tekniken användes ända fram till dess att ångbåtar sattes i trafik i mitten av 1800-talet. Då sjöfarten var starkt vind- och väderberoende finns det många uttryck och liknelser kopplade till vinden som lever kvar än i dag och som vi starkt kan relatera till. Ett ordspråk jag gissar har sitt ursprung i sjöfarten löd ”det finns inga goda vindar för den som inte har bestämt sitt mål”. Det är säkert en god tanke. I och för sig kan det vara bra att ibland låta sig drivas lite vind för våg eftersom det sättet att ta sig fram i livet skapar många nya erfarenheter. Samtidigt måste det finnas en övergripande vision om vart vi är på väg.

Var kan vi hitta den i Västernorrland med sina många olika identiteter? Inlandets skogar, de samiska markerna, höga kustens dramatik, fisket kring kusten, sjöfarten med handel och industrier i de stora kuststäderna och järnvägen, broarna och vägarnas kommunikationer i landets mitt.

Med den klimatkris som kryper allt närmare blir intresset för vindkraften och andra förnyelsebara källor allt större. Utvecklingen pekar mot en återgång till vinden, vattnet och solen - de fossila bränslena ser ut att hamna inom en sorglig historisk parentes framför allt kopplat till 1900-talet. Trenden om en återgång till det ursprungliga är stark på många håll och inte minst synligt inom konstområdet där intresset för det av handen skapade och traditionella tekniker vuxit starkt under det senaste decenniet. Det finns samtidigt ett allt större intresse för landsbygden och mindre orter utanför storstäderna. Framtiden för Västernorrland borde alltså kunna bli allt ljusare.

Tematiken för Triennalen är därför Vinden då den starkt kan kopplas till den pågående samhällsdebatten, och i sin tur till utvecklingen i Västernorrland och Norrland i stort. Det skapar inom ramen för en triennial stora möjligheter för konstnärliga tolkningar och gestaltningar. Tillsammans blir dessa en vind som drar över grantopparna i norr, söder, inland och kustland. En vind som känns av överallt. En vind som bär med sig ett budskap om en ny tid och om möjligheter. Den ger våra ryggar stöd och blåser liv. Det är en vind som är luften vi andas och som fyller lungorna på trumpetaren som den där dagen 1931 blåste ”eldupphör”. Det är en vind som berättar om de uppoffringarna som gjorts på vägen mot det samhälle vi lever idag.

Nu arrangeras den första triennalen i Västernorrland och i konceptet finns ett inbyggt löfte om fortsatta stora konstsatsningar vart tredje år i regionen. Det väcker förhoppningar om en förändring, ett framåtblickande kulturliv som utvecklas och riktar blickarna ut i världen - samtidigt som blickarna riktas tillbaka mot Västernorrland. Som en början på en sådan utveckling kan vinden fungera som en väldigt bra utgångspunkt. Vi sätter upp ett finger i luften för att känna efter varåt det blåser. Men innan vi gör det bör vi kanske fråga oss: vart vill vi? Triennalen ger inget tydligt eller enkelt svar på den frågan, men konsten kan visa riktningen.

Tillsammans med konstnärer som bor, har bott eller har en annan anknytning till regionen, har jag som curator och alla andra inblandade i projektet fått möjligheten att blicka bakåt i historien, leta i ursprunget, följa rörelser i dåtid och nutid. Nu hoppas vi att alla som besöker utställningen börjar skönja den plats dit vi vill ta oss, förstå de vindar som blåser, vilka som leder oss dit och vilka som motar oss bakåt.

-Björn Norberg, 2022

Triennalen

Västernorrlands museum

Västernorrlands museum

Västernorrlands museum

Birgitta Ricklund
Emma Löfström
Fredrik Nordin
Ida Rödén
Ina Palm
Jenny Berg
Jenny Lundgren
Josefine Östberg Olsson
Linda Lasson
Lisa W Carlson
Margareta Klingberg
Maria Sundström
Sonia Hedstrand

Foto: Maria Mäki

Foto: Maria Mäki

Foto: Maria Mäki

I NATUREN VÄL BEVARAD, 2020
Återvunnet trävirke, björk, tjärved av furu, alkottar, renben, renskinn

MINNET AV EN LADUGÅRD, 2020
Återvunnet trävirke

GÄRDET, 2020
Återvunnet trävirke

Birgitta Ricklund

Birgitta Ricklund är same och arbetar med konsthantverk med samiskt formspråk och traditioner som hon tidigt tog till sig via sina föräldrar. Hon kom senare i livet att utbilda sig till möbelsnickare och har sedan arbetat som modellsnickare och restaurerare men också arbetat med konstnärliga gestaltningar.

Minnet av en ladugård är ett skåp tillverkat av återvunnet material från 1904 med detaljer av renhorn och renskinn. Återbruket ligger i tiden men Ricklund vill också ställa en fråga om vad som händer med de odlingslandskap som håller på att försvinna i Norrlands inland. Vad händer med alla äldre byggnader som nu får förfalla? Också Gärdet är ett skåp tillverkat av återvunnet ladugårdsvirke. Dörrarna är tillverkade i björk som sågats nära Själebad där Ricklund bor och arbetar. Titeln anspelar på de gårdar som ställs i ordning för att samla renar inför transporten till vårfjället, tiden för kalvningen. I naturen väl bevarad innehåller en fundering över de spår som människor lämnar efter sig. Fornlämningar som innehåller hälsningar från äldre generationer.

Birgitta Ricklund är född 1956. Hon är uppvuxen i Saadteskenjuana - Saxnäs, Maaresvaerie - Marsfjäll. Hon bor och arbetar i Själebad.

MINNET AV EN LADUGÅRD, 2020
Återvunnet trävirke

GÄRDET, 2020
Återvunnet trävirke

I NATUREN VÄL BEVARAD, 2020
Återvunnet trävirke, björk, tjärved av furu, alkottar, renben, renskinn

THE ROOT OF THE RED IS LIFE ITSELF, 2022
Installation

Foto: Maria Mäki

THE ROOT OF THE RED IS LIFE ITSELF, 2022
Installation

Foto: Maria Mäki

Emma Löfström

Emma Löfström arbetar med skogens ekosystem och ofta utgår hon från miljöerna kring familjens hus vid Ljungans strand i Överturingen. Älven var tidigare en viktig transportled, där virke från inlandsskogarna flottades mot sågverken längs kusten, sedan vidare söderut till Europa. Idag har stora arealer av virkesplantager med gran och tall ersatt de en gång till synes oändliga naturskogarna. Skogens ekosystem med alla de komplexa exempel på samarbete och pluralism berättar en annan historia än den som beskriver skogen utifrån råvaruuttag och kortsiktiga vinstperspektiv. Hon arbetar med teckningar, collage, intarsia, växtfärgade tyger och skulpturer av återvunnet trä och samlar pigment från växter, bär, bark och svampar.

I den installation hon skapat för Triennalen lyfter hon frågor kring de alltmer ofta förekommande stormarna som en klimatkris medför och vikten av en fungerande ekologi och ett hållbart skogsbruk. I den frågan ryms också det problematiska med vindkraftsparkerna som ofta stör skogens ekosystem.

Emma Löfström är född 1981 i Uppsala och bor i Stockholm. Hon utför en del av sitt arbete i familjens hus i Överturingen i Ånge kommun. Hon är utbildad på Royal College of Art och Central Saint Martins College of Art i London.

THE ROOT OF THE RED IS LIFE ITSELF, 2022
Installation

UTAN TITEL (Anteckningar från vulkanens skugga), 2018-2021
Blyerts- kol- och tuschteckningar på papper

Foto: Maria Mäki

Fredrik Nordin

Evolutionsteorin var länge en viktig utgångspunkt i Fredrik Nordins konstnärskap. Intresset ledde till en resa till Galapagosöarna eftersom det var där som Charles Darwin gjorde upptäckter som var viktiga för hans teori. Galapagos övärld har uppkommit genom vulkanutbrott på havets botten, på sin resa i Darwins fotspår fascinerades Nordin alltmer av öarnas vulkaner och dess omgivande natur. Därefter har Nordin rest tillänu ett vulkaniskt örike, Hawaiis, där han upplevde öns djungler, lavalandskap och vulkanen Haleakalā. En massiv sköldvulkan som tar upp tre fjärdedelar av öns yta. Efter den resan arbetade han fram en serie teckningar som 2022 sammanställs till en bok med titeln "Anteckningar från vulkanens skugga".

Vulkanen upplevs i dess närhet som ett påtagligt hot men Nordin påpekar att den inte bara påverkar sin närmaste omgivning. Ett vulkanutbrott kan påverka hela jordens klimat då partiklar och aska sprids globalt och leder till stora globala temperatursänkningar.

Fredrik Nordin är född 1976 i Sollefteå och uppvuxen i Långsele men bor idag i Stockholm.

UTAN TITEL (Anteckningar från vulkanens skugga), 2018-2021
Blyerts- kol- och tuschteckningar på papper

Foto: Maria Mäki

UTAN TITEL (ANTECKNINGAR FRÅN VULKANENS SKUGGA), 2018-2021
Blyerts- kol- och tuschteckningar på papper

Foto: Maria Mäki

JONAS FALCKS ÅTERSKAPADE IAKTTAGELSER: FÅGLAR OCH INSEKTER, 2021 - 2022
Teckning och akvarell på papper, keramik

Ida Rödén

Ida Rödén presenterar arbetet kring vetenskapsmannen Jonas Falck, verksam i slutet av 1700-talet. I hans sällskap har hon genomfört olika expeditioner där hon katalogiserat ovanliga upptäckter i naturen. Allt sker i en annan tid och verklighet och hennes förhållande till Falck har varierat. Ibland är han en kollega och samtalspartner, ibland blir de en och samma person och ibland är de avlägsna och separerade från varandra.

På Triennalen kommer Ida Rödén att visa teckningar och skulpturer som baseras på Jonas Falcks iakttagelser av insekter och fåglar.

Ida Rödén är född 1981 i Härnösand och är bosatt i Stockholm. Hon är utbildad vid California College of the Arts i San Francisco (2011) och Konsthögskolan i Umeå (2009).

Foto: Maria Mäki

JONAS FALCKS ÅTERSKAPADE IAKTTAGELSER: FÅGLAR OCH INSEKTER, 2021 - 2022
Teckning och akvarell på papper, keramik

JONAS FALCKS ÅTERSKAPADE IAKTTAGELSER: FÅGLAR OCH INSEKTER, 2021 - 2022
Teckning och akvarell på papper, keramik

TRÅDET/TIDEN, 2021
Blandteknik, elmotor, ljusdetektor

Foto: Ina Palm

Ina Palm

Ina Palms skulpturer ser ut som magiska träd. Formen påminner också om renarnas horn.

Ett av träden är stillastående och fastgjutet i betong medan det andra sakta vrider sig runt sin axel. Ina bearbetar med inspiration från mytologin och naturen existentiella frågor, ofta med en andlig dimension. Det är frågor som individens plats i universum och livets kretslopp.

Skulpturerna i "Triennalen" kopplar hon till frågor om hur människan förändrar skogen. Här finns en sorg över det som gått förlorat, men också en oro över hur framtida exploateringar ska slå mot såväl ekologi som rennäring.

Ina Palm är född i Stockholm men bosatt och verksam i Härnösand. Hon är utbildad på Konstfack.

REMINISCENS, 2021
Blandteknik med textil på betong och trä

Foto: Maria Mäki

TRÅDET/TIDEN, 2021
Blandteknik, elmotor, ljusdetektor

REMINISCENS, 2021
Blandteknik med textil på betong och trä

SHELTER FROM THE STORM, 2022
Installation

Foto: Maria Mäki

SHELTER FROM THE STORM, 2022
Stillbild, video

Foto: Jenny Berg

Jenny Berg

Jenny Berg arbetar med installationer, objekt, text och handlingar som hänger samman i icke linjära händelseförlopp. Ofta utgår hon från önskningar som verkar för stora.

Situationer som uppstår i möten med platser, människor, djur och material blir delar av berättelserna. Shelter from the storm börjar med en filmsekvens från Saxnäs 2019, där ett grässtrå fladdrar framför ett fjällandskap.

”Kameran höll fast bilden men hela dalen vibrerade på ytan och rörelsen fortplantades genom växterna ner i rotsystemen och vidare ut i berggrunden.”

Materialen är gipsskivor, regler, linullsisolering, björkar från byggarbetsplats, guldfolie från dansföreställning, gräs, jord, lim, vajer, kläder, el, blommor från container, nedblåsta lavar mm.

Jenny Berg är född 1975 och uppväxt i Nordmaling, Härnösand och Sundsvall men bor numera i Malmö. Hon är utbildad vid Gerrit Rietveld Academy i Amsterdam, Gerlesborgsskolan i Stockholm och gick mellan 1993 och 1995 konstlinjen på Ålsta folkhögskola i Fränsta.

SHELTER FROM THE STORM, 2022
Installation

Foto: Jenny Lundgren

Foto: Maria Mäki

Jenny Lundgren

Jenny Lundgren arbetar med måleri och förhåller sig till tradition och konsthistoria lika mycket som hon förlitar sig på intuition och slump. Hon tar avstamp i de traditionella och klassiska genrer som porträtt, stilleben och landskap och söker sig sedan genom reduktion och abstraktion mot något överraskande och oväntat. Under 2022 har hon arbetat med en serie mindre målningar på papper som hon ser som bildpoetiska tolkningar av vind, med titeln "Poems On Wind". Hon ser vinden som en stor kraft men som samtidigt bara kan anas som en lätt andedräkt. Den är en rörelse som plötsligt ändrar riktning och som letar sig igenom alla skikt.

Jenny Lundgren är född 1975, uppvuxen i Sollefteå och bosatt och verksam i Örnsköldsvik. Hon är utbildad vid Universitätt für Angewandte Kunst i Wien.

POEMS ON THE WIND, 2022
Akryl på duk och papper

POEMS ON THE WIND, 2022
Akryl på duk och papper

Foto: Maria Mäki

NOTHING ELSE MATTERS, 2020-2022
Fotografi och interaktiv skulptur

Foto: Josefine Östberg Olsson

Josefine Östberg Olsson

Josefine Östberg Olsson har i flera verk arbetat med bilen på olika sätt och inte minst har hon intresserat sig för olika former av bilkultur. Inte minst det stora intresset för bilar som finns på landsbygden. När elbilarna nu vinner mark på bekostnad av bensinmotorer, vad innebär det för bilkulturen?

Den interaktiva skulpturen "Nothing Else Matters" skapades vid Söråkers Folkets hus 2020, en plats nära där Josefine Östberg Olsson växte upp. Titeln anspelar på låten Nothing Else Matters av Metallica. När sångaren och gitarristen James Hetfield skrev låten 1991 var den riktad till hans dåvarande flickvän. När det senare tog slut mellan Hetfield och henne så hävdade bandet att låten alltid varit riktad till deras fans. Det skiftet i mottagare ligger till grund för verket, det tillsammans med frågan vad som egentligen spelar någon roll. Konstverket riktar sig till Epa-traktorburna ungdomarna på orten. För att fullt uppleva verket uppmanas de åka till Söråkers Folkets Hus och parkera bilen med lyktorna tända och spela låten på högsta volym. Det är ett verk som innehåller ett stort mått av sentimentalitet över en tid försvunnit och över tider som förändras och vindar som vänder.

Josefine Östberg Olsson är född 1983 och uppvuxen i Tynderö, Timrå kommun och bor numera i Göteborg. Hon är utbildad på Akademin Valand, Dömen Konstskola i Göteborg och Göteborgs Universitet.

NOTHING ELSE MATTERS, 2020-2022
Fotografi och interaktiv skulptur

NOTHING ELSE MATTERS, 2020-2022
Fotografi och interaktiv skulptur

Foto: Maria Mäki

Foto: Maria Mäki

I SKOGEN FANNS EN GLÄNTA, 2022
Handbroderi på armeringsduk

STRIDEN OM MARKEN, 2020
Broderi på armeringsduk och presenning

GALLOK, 2018
Broderi på armeringsduk och presenning

Foto: Maria Mäki

Linda Lasson

Debatten om vindkraftparker är i mångt och mycket en fråga om vem som äger mark och resurser. Linda Lassons broderier kopplar Triennialens tema till just detta. I sina verk kopplar hon ofta mot aktuella politiska frågor och inte minst mot vad hon ser som en rovdraft på den norrländska naturens resurser.

Linda Lasson är född 1975 och bor utanför Kramfors.

STRIDEN OM MARKEN, 2020
Broderi på armeringsduk och presenning

GALLOK, 2018
Broderi på armeringsduk och presenning

I SKOGEN FANNS EN GLÄNTA, 2022
Handbroderi på armeringsduk

Foto: Maria Mäki

ALARIK, KARIN, AXEL, ASTRID, RAGNHILD, PER, ERIK, RUNE, ANNALISA, ELSIE, TURE, LENNART
2022, Screentryck

Foto: Lisa W Carlson

ELSIE, 2022
Screentryck

Lisa W Carlson

Tolv bilder på moln. Fotografier som ser ut att ha tagits på en flygresa, ovan molnen. Ovanpå bilderna finns ett raster. Ett otydligt lager information. Varje bild har ett namn. Häftiga stormar brukar få ett namn. Varannan får ett kvinnonamn, varannan ett mansnamn. Det är tolv stormar, tolv människor som lämnat jorden och rest vidare.

Vind är rörelse utan ansikte/Löv singlar med vindens hjälp ner mot marken/Jag hör det enskilda lövets låga prassel i vinden/Tillsamman blir lövens rörelser ett skälvande brus/Havets vågor böljar. En skog faller massivt/Sand som rör sig i vinden, genom lagren, flyttar sig av vibrationerna underifrån/Små kristaller av vatten och gas bildar formationer av moln/En varm kropp påverkar det frusna vattnet och rör sig mot botten/Du lägger något på is när motståndet inte går att hantera, stilla vind är vila/Tillvaron består av vibrationer och svängningar. Ljudvågorna finns vare sig jag ser, hör eller känner dem. De krockar med andra vågor och sprider sina mönster i tid efter tid. Sänker mikrofonen i vattnet. Blåsten är kraftig Tre meter under ytan hörs kluckande vågrörelser, spröda metalliska ljud och motorer. Ett eko från tillståndet vi befinner oss i, marken vi går på, vindens slit i trädkronorna ljudfrekvenser som pulserar under ytan från en underjordisk civilisation som bär vår framtid.

Lisa W Carlson bor i Härnösand. Hon är utbildad på Konstfack. Hon arbetar med video, ljud, film, foto, installation och performance.

ALARIK, KARIN, AXEL, ASTRID, RAGNHILD, PER, ERIK, RUNE, ANNALISA, ELSIE, TURE, LENNART
2022, Screentryck

BORTA MED VINDEN/GONE WITH THE WIND
Fotografier

Foto: Maria Mäki

HEMMET, 2022
Fotografi

Foto: Margareta Klingberg

Margareta Klingberg

Margareta Klingbergs fotografier är tagna i fyra hyreshus i Junsele. Adressen har fungerat som hem för asylsökande familjer. Många av dem afghanistan medborgare som flytt från Afghanistan och Iran. Som en följd av att den svenska migrationspolitiken lades om i november 2015 fick många slutgiltiga avslag på sina asylansökningar. Utan att berätta om sina planer för andra valde ett tiotal av de asylsökande familjerna i Junsele att självmant fly från Sverige under hösten 2020. En efter en var familjerna borta. "Borta med vinden/Gone with the Wind" visar familjer som flytt från Afghanistan och Iran och som nu även flytt från Sverige. Margareta Klingberg fotograferade dem medan de levde till synes normala vardagsliv i Junsele.

Margareta Klingberg är född 1942 i Sundsvall och arbetar i Junsele. Natur och migration är centrala teman i Klingbergs konstnärskap och hon kombinerar dem ofta. Hon har särskilt intresserat sig för de senaste årens flyktingar som kommer till Norrlands inland, men intresset har också lett henne till andra delar av världen. Hon arbetar med foto, textil och text. Hon är utbildad på Konstfack och Kungl. konsthögskolan.

BORTA MED VINDEN/GONE WITH THE WIND
Fotografier

22°GRADER, 2021
Videoloop

SOLFÅNGARE, 2021
Polyesterklot, spegel, akrylfärg

Foto: Maria Mäki

SOLFÅNGARE, 2021
Polyesterklot, spegel, akrylfärg

Foto: Maria Sundström

Maria Sundström

I de verk som Maria Sundström visar på Triennalen utgår hon från vad som brukar benämnas som förnyelsebara energikällor – Vinden och Solen. Vinden är en kraft som rör sig i alla riktningar. Solfångaren är tänkt att placeras utomhus. När en stark vind tar tag i den förvandlas den till en solkattskastare. I videoloopen "22°grader" har Sundström filmat en halo på kalottbergets platå på Dalsberget i Nordingrå. Halo ett optiskt fenomen som är relativt vanligt och ofta uppstår när ett nederbördsområde närmar sig.

Maria Sundström är född 1961 och bor i Hörnefors. Hon är knuten till Örnsköldsviks KKV och Galleri Lokomotiv, har haft konstnärsfackliga uppdrag för KRO i Västernorrland, har arbetat på Västernorrlands museum, Region Västernorrland, Sundsvalls museum och medverkat i konstprojekt på Härnösands konsthall, Örnsköldsviks museum, Länsbiblioteket Västernorrland. Sundström är utbildad på Högskolan i Umeå.

SOLFÅNGARE, 2021
Polyesterklot, spegel, akrylfärg

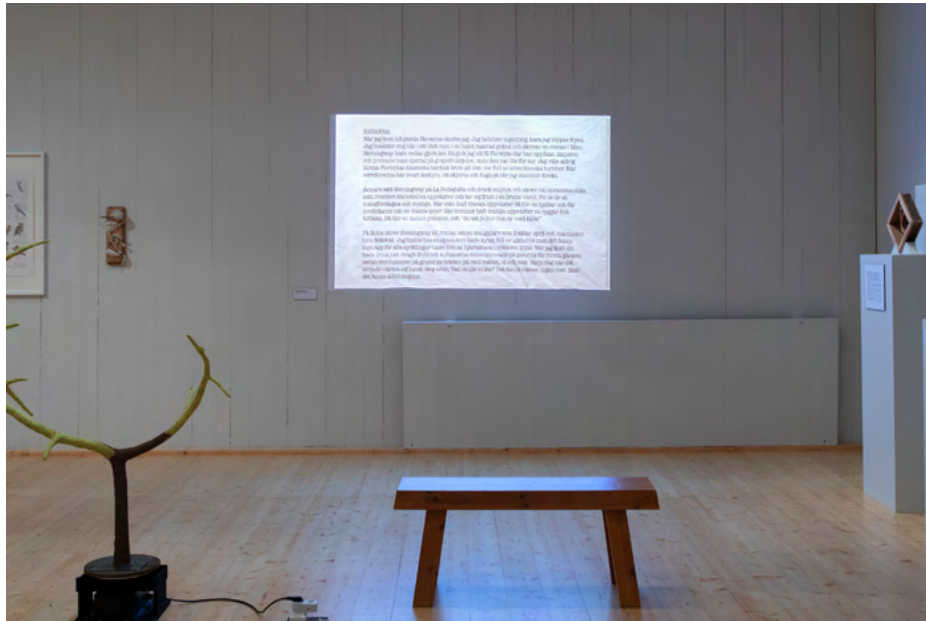
22°GRADER, 2021
Videoloop

Sonia Hedstrand

Sonia Hedstrands konstnärliga praktik befinner sig i skärningspunkten mellan dokumentarism, essä och sociologisk undersökning. Hon arbetar med text, video, fotografi, installation och performance. De senaste åren har hon alltmer närmat sig forskning.

”Den konstnärliga reseberättelsen” är ett verk som handlar om reseberättelser, om resan som struktur för berättande, samt om resandets betydelser för konstnärer genom konsthistorien. Verket fungerar som en meta-reseberättelse i essäform. Verket handlar både om Hedstrands eget resande, och resandets betydelse för andra konstnärer och författare. En del av verket visas även på Ånge Konsthall.

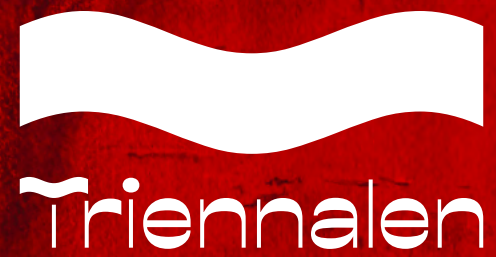
Sonia Hedstrand är född 1975 och är delvis uppvuxen i Örnsköldsvik. Hon är utbildad på Kungl. Konsthögskolan i Stockholm och hon är verksam som konstkritiker i Dagens Nyheter, essäist för OBS i P1 Sveriges radio och arbetar som lärare i konstteori på flera konstkolor.

DEN KONSTNÄRLIGA RESEBERÄTTELSEN, 2022
Video

Foto: Maria Mäki

DEN KONSTNÄRLIGA RESEBERÄTTELSEN, 2022
Video

Apotekshuset - Konst & Kultur
Sollefteå

Mats Adelman och
Ylva Westerlund
Cecilia Björk
Cecilia Hultman
Christian Bjärgö
Elme Ämting-Selja
Maria Mäki

ONLY BIRDS SHALL FLY AND THE MILITARY RUSTS, 2022
Skulpturer i trä, akvareller på papper

Foto: Maria Mäki

ONLY BIRDS SHALL FLY AND THE MILITARY RUSTS, 2022
Skulpturer i trä, akvareller på papper

Foto: Maria Mäki

Ylva Westerlund och Mats Adelman

Verket *Only birds shall fly and the military rusts* skapades för en utställning som skulle ha visats i Ryssland i mars 2022. Av förklarliga skäl ställdes utställningen in. De delar av projektet som visas på Apotekshuset i Sollefteå återskapar ett ögonblick från en vandring på ett nedlagt militärövningsområde utanför Stockholm. Upplevelsen blir en startpunkt för en visuell och tankemässig kontemplation över militärens roll i ett framtida miljöanpassat samhälle. Där målet för upprustning framträder i ett nytt ljus.

Ylva Westerlund är född 1975. Hon är uppvuxen i Husum men bor i Stockholm. Hon är utbildad vid Malmö Konsthögskola. Hon arbetar i medier som serieteckning, installation och måleri. Hon arbetar ofta med frågor kopplade till globala skeendens påverkan på det lokala, men också med närmiljöns påverkan på kroppen och sinnet. Ylva Westerlund och Mats Adelman har samarbetat i flera projekt. Mats Adelman är född 1974 och uppvuxen i Stockholm och utbildad vid Malmö Konsthögskola, 1995-2000. Han bor i Tensta, Stockholm och arbetar med film, skulptur och måleri, ofta med utgångspunkt i naturstudier och visionära aspekter av landskapet i skärningspunkten mellan det agrara och urbana.

ONLY BIRDS SHALL FLY AND THE MILITARY RUSTS, 2022
Skulpturer i trä, akvareller på papper

TILLSVIDARE KÄNNER JAG ATT VI INTE SKA GÅ MED I NATO, 2022
Stillbild, video

Foto: Cecilia Björk

TILLSVIDARE KÄNNER JAG ATT VI INTE SKA GÅ MED I NATO, 2022
Video, längd 7 minuter 19 sekunder (loop)

Foto: Maria Mäki

Cecilia Björk

Våren 2022 har Sverige gjort en helomvändning och brutit med den alliansfrihet som i generationer varit central i vår nationella identitet. De politiska besluten har gått snabbt och debatten har varit aggressiv. Man har inte velat använda sig av demokratiska verktyg som folkomröstning eller att göra natoanslutningen till en valfråga.

”Tillsvidare känner jag att vi inte ska gå med i NATO” dokumenterar två olika demonstrationer mot Nato, som ägde rum i slutet av maj i Stockholm. Det är en dokumentation av det historiska beslutet att gå med i Nato, sett från motståndarnas sida. Det är en reflektion över det sköra i de demokratiska processerna, men också ett porträtt av fredsrörelsen, en rörelse som i Sverige idag är mycket spretig och består av människor med vitt skilda drivkrafter, men där man förenas i en övergripande önskan om nedrustning. Det är också ett dokument för framtiden – det är som att vi redan talar om ett historiskt faktum, fastän vi står mitt i det. Om 50 år när vi tittar tillbaka på den här händelsen är det viktigt att kunna se att det fanns andra röster. Att det också fanns de som ville bromsa. Filmens demonstrationståg kommer att marschera oavbrutet fram till utställningens slut den 10 september, dagen innan valdagen.

Cecilia Björk är född 1981 i Härnösand där hon också är uppvuxen. Idag bor hon i Nyköping och är verksam som filmregissör, manusförfattare och producent. Hennes dokumentärfilm En bra vecka för demokratin hade premiär i tävlan på Göteborgs filmfestival 2018, och har efter det visats på internationella festivaler, på bio i hela landet samt på tv i Sverige och Finland. Filmen väckte mycket uppmärksamhet och bidrog till ett offentligt samtal kring samspelet mellan politik och media och demokratins villkor. Kortdokumentären Saliga hade premiär på Göteborgs filmfestival 2014 och behandlar hur tro tar fysisk form, genom ett kristet sommarmöte på västkusten. Hon är även producent för den ideella organisationen Film i Samtidskonsten.

TILLSVIDARE KÄNNER JAG ATT VI INTE SKA GÅ MED I NATO, 2022
Video, längd 7 minuter 19 sekunder (loop)

SYMMETRICAL FALL ON TOP OF IT ALL, 2021
Stillbild, video

Foto: Cecilia Hultman

HOLDING DIRECTIONS, 2021
Video (loop)

SYMMETRICAL FALL ON TOP OF IT ALL, 2021
Video (1:30 min)

Foto: Maria Mäki

Cecilia Hultman

Cecilia Hultman visar två videoverk och ett ljudverk i Triennalen. Hon arbetar med teckning, installation, video och text. Oavsett vilket så handlar det om små men precisa betraktelser av rum och tillstånd.

Hon lägger stor vikt vid detaljerna och det precisa oavsett om hon arbetar med blyertspennans tunna linje eller ord som sätts samman till meningar. En pust från sidan är ett exempel på detta. Det är en talad betraktelse av vind och andning, där varje ord verkar noga utvalt och där sammanfogningen med andra vrider, vänder och leker med kroppens, andningens och rummets innebörder och allt utanför detta.

Cecilia Hultman är född 1985 i Sundsvall och bor i Härnösand.

HOLDING DIRECTIONS, 2021
Video (loop)

SYMMETRICAL FALL ON TOP OF IT ALL, 2021
Video (1:30 min)

VI LEVER PÅ HOPPET, (2022)

Foto: Maria Mäki

Christian Bjärgö

Christian Bjärgö föddes i Stockholm men flyttade som barn med sina föräldrar till Härnösand. När tillfälle gavs som ung vuxen flyttade han till Göteborg. Minnena från uppväxten Västernorrland handlar mycket om blåst och oväder. En känsla för skillnaden mellan storstad och landsbygd har letat sig in i hans konstnärliga arbete. Han ser gärna att hans verk läses in som en del i en diskussion om människans livsvillkor.

På senare har han arbetat med miniatyrlandskap och modeller. Han inspireras av konsthistorien och nämner själv att han hämtar mycket ur 1800-talets romantik, symbolismen, prerafaeliterna, skiftet mellan 1800-talet/1900-talet. Stormen/Prinsens lusthus bygger på Prins Eugens målning Molnet. Andra verk som Vi lever på Hoppet verkar snarare vara minnesbilder från barndomen.

Christian Bjärgö är född 1984. Han är uppvuxen i Härnösand men bor idag i Göteborg. Han är utbildad vid Sundsvalls Konstskola, Domens Konstskola, Möbelsnickeri Nääs, Göteborgs universitet och Högskolan Väst.

SISYPHOS ANONYMOUS, (2022)

STORMEN/PRINSENS LUSTHUS,
2022

Foto: Maria Mäki

STORMEN/PRINSENS LUSTHUS, 2022
VI LEVER PÅ HOPPET, (2022)
SISYPHOS ANONYMOUS, (2022)

Foto: Elme Ämting-Selja

WIND PIECE, 2021
Kol, papper

Elme Ämting-Selja

Elme Ämting-Selja arbetar vanligen med ljud, installationer och performance och med frågeställningar som rör psykisk ohälsa. För Triennalen har hon dock skapat en slags teckningsautomater där vinden skapar slumpartade kolteckningar på papper. Här landar hon i en lång tradition av slumpgenererade teckningar och målningar som för tankarna till dadaisternas arbete men också Jean Tinguely.

Elme Ämting-Selja är född i Umeå 1984. Hon bor i Kramfors och är utbildad vid Konstfack, Uppsala universitet, Högskolan i Kristianstad, Sundsvalls konsthögskola, Gävle högskola och Mittuniversitetet.

WIND PIECE, 2021
Kol, papper

WIND PIECE, 2021
Kol, papper

Foto: Maria Mäki

MOTHER'S SONG
Fotoprojekt

Foto: Maria Mäki

Maria Mäki

Maria Mäki arbetar dokumentärt i långa fotoprojekt där hon undersöker strukturer och fenomen i samhället. Hon har bland annat dokumenterat ett renskötselområde i Östra Lappland, Skattungbys ekoby i Dalarna och finska invandrare i Sverige. År 2021 gav hon ut en bok som en del i ett projekt Mother's Song. Hon dokumenterade kvinnor i Vitahavskarelen och fotograferade i samma område som Elias Lönnrot under 1800-talet samlade muntlig folktradition till det finska nationaleposet Kalevala.

I Triennalen har hon valt ut ett antal bilder från projektet. Bilderna är tagna i byn Voknavolok i Vitahavskarelen i Ryssland. Det är en plats där tiden flyter långsamt och där byns identitet bevarats trots påverkan från ryska politiska krafter. Livet i Voknavolok levs i mångt och mycket i motvind. Unga flyttar ut, arbetslösheten stiger, social och teknisk infrastruktur krymper. Maria Mäki beskriver kvinnorna som byns pelare: "Instabiliteten har danat kvinnorna och gjort dem till starka pelare som bär samhället, oavsett hur starkt vinden från Kreml träffar Voknavolok."

Maria Mäki är född 1981 i Lappo, Södra Österbotten i Finland. Hon bor i Sundsvall och är utbildad vid Mittuniversitetet i Sundsvall.

MOTHER'S SONG
Fotoprojekt

MOTHER'S SONG
Fotoprojekt

Foto: Maria Mäki

Triennalen

Härnösands konsthall

Andreas Brännlund
Annikka Kronlid Arvidsson
Cecilia Ömalm
Elin Maria Johansson
Emilia Bergmark
Nina Svensson
Ulla-Carin Winter

WIND CATCHER, 2022
Installation

Foto: Maria Mäki

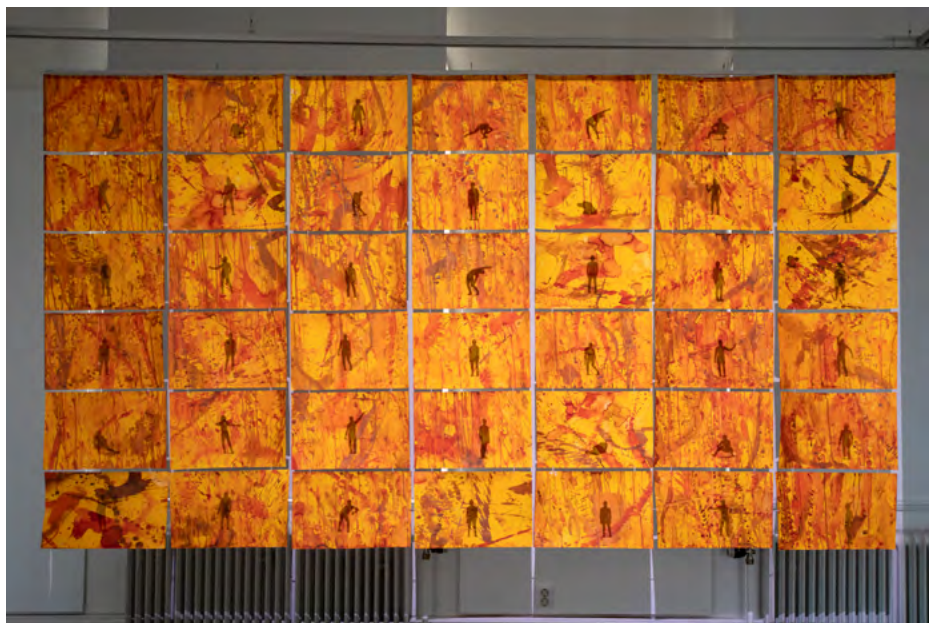
Andreas Brännlund

Andreas Brännlund arbetar med olika material och olika konstområden som bildkonst, teater, scenkonst, scenografi mm. Hans konstnärskap bygger ofta på samarbeten med konstnärer från olika konstgenre. I rollen som regissör och koordinator skapar han konsten i gränssnittet mellan människor och konstuttryck.

Intresset ligger i förställningar om geografisk identitet och mentala bilder av Centrum – Periferi på en rund glob. I en värld i förändring av naturkrafter och politisk instabilitet förändras och förskjuts perspektiven.

Andreas Brännlund är född 1965 och bor i Härnösand och Trondheim men arbetar längs breddgraderna 62/63 och jorden runt. Han är en av de drivande krafterna i nätverket North Cultitude 6263 som skapar konstnärliga samarbeten längs nämnda breddgrader.

WIND CATCHER, 2022
Installation

WIND CATCHER, 2022
Installation

Foto: Maria Mäki

SERPENTS, KRONA, VACKLANDE, 2022
Bokträ, japanpapper, kvistar och grenar från syren och kinesisk ärtbuske

Foto: Maria Mäki

Annikka Kronlid Arvidsson

Annikka Kronlid Arvidsson arbetar med text på papper som hon rullar upp. Hennes texter tar sin utgångspunkt i Nordingrås natur. Hon följer årstider, dygnets skiftningar men sätter också det som sker på en viss plats i ett globalt perspektiv. Hon tycker sig se hur klimatomställningen förändrar naturen. Den får också en betydelse för vardagslivet. Vädret är råare än tidigare. Den iskalla vinden från nordväst känns genom husens timmerväggar. Med teckningar och texter registrerar hon och "sparar" landskapet närmast henne och dygnets olika mörker, ljus, linjer. Hon skapar sköra mobiler av grenar som formats knotiga i vinden och hon tar därmed vid och formar dem där vinden slutade.

Annikka Kronlid Arvidsson f 1956 bor i Nordingrå. Hon är uppvuxen i Örnsköldsvik och Mellansel.

SERPENTS, 2022
KRONA, 2022
VACKLANDE, 2022
Bokträ, japanpapper, kvistar och grenar från syren och kinesisk ärtbuske

SERPENTS, KRONA, VACKLANDE, 2022
Bokträ, japanpapper, kvistar och grenar från syren och kinesisk ärtbuske

Foto: Maria Mäki

Cecilia Ömalm

Cecilia Ömalm har skapat ett nytt verk, *Badgirl/Windcatcher*, till Triennalen. Hon har inspirerats av över tretusen år gamla persiska och nordafrikanska byggnadsstrukturer som byggdes för att kyla av vinden och därigenom skapa en slags dåtida air conditioning. Metoden har fått en nyrenässans då den är tyst, kostnadseffektiv och även fungerar utan elektricitet.

Cecilia Ömalm är född 1974 i Umeå. Hon växte delvis upp i Örnsköldsvik men flyttade efter gymnasiet. Hon är utbildad fotograf vid International Center for Photography i New York. Hon har uppmärksammats för sina collage, cyantiopier och ljusinstallationer men arbetar också med skulptur. På Triennalen visar hon ett nytt verk utanför Härnösands konsthall.

BADGIR/ WINDCATCHER, 2022

BADGIR/WINDCATCHER, 2022

Foto: Maria Mäki

ECHOES, 2021
Installation

Foto: Maria Mäki

Elin Maria Johansson

Elin Maria Johansson arbetar med av rumsliga installationer med video, animationer, bilder, objekt och ljud.

De senaste åren har hennes verk kretsat kring frågeställningar om flocken eller svärmen och det kollektiva medvetandet. Hon gestaltar ofta naturfenomen och låter dem fungera som metaforer för vårt inre liv, samtiden, det förgångna, framtiden och det drömda. Tillsammans bildar hennes verk en abstrakt och metaforisk väv som speglar den plats och den tid vi befinner oss i.

Elin Maria Johansson är född 1979. Hon är uppvuxen i Arnäsvall utanför Örnsköldsvik men bor och arbetar i Gärsnäs i Skåne sedan 2010. Hon är utbildad vid Kungliga Konsthögskolan i Stockholm.

ECHOES, 2021
Installation

Foto: Maria Mäki

ECHOES, 2021
Installation

Lucky, 2020
Kortfilm, 18 minuter

Foto: Maria Mäki

Lucky, 2020
Stillbild, film

Foto: Emilia Bergmark

Emilia Bergmark

Mot en kuliss av den mörka skogen, berättar Lennart Jähkel historien om Lucky. Hon lever ensam i en liten stuga i skogen med den norrländska vinden vinande runt knutarna. Hon har sina rutiner, sina hobbies och sina intressen. Hon arbetar på distans som programmerare. Nog klarar hon sig bra själv. Men ibland undrar hon varför hon blev kvar. Varför hon är udda och ensam i en värld av par? Livet i skogen står i kontrast mot hennes liv som programmerare. Det digitala landar mitt i naturen. I Luckys ensamhet finns en diskussion om relationen mellan människa, civilisation och naturen.

Emilia Bergmark är född i Sundsvall, 1986, och bor i Köpenhamn. Med utgångspunkt i vardagens realism skapar hon poetiska och tragikomiska installationer där hon kombinerar ljud, skulptur, text, readymades, film och bild. I flera verk återkommer hon till en diskussion om samtidens antropocentriska perspektiv. Det vill säga perspektivet med människan i centrum och där människans behov alltid tillgodoses först. Genom att använda antropomorfism som berättargrepp ger hon röst till ting och subjekt som vanligtvis inte blir hörda och analyserar och kritiserar de konstruerade system av ordning, mening och ägande genom vilka människan tar ägandeskap av sin omvärld och dess resurser. Emilia Bergmark är utbildad vid Den Konglige Danske Kunstakademi och School of the Damned i Storbritannien.

Lucky, 2020
Kortfilm, 18 minuter

DOM SKA VARA GLADA ATT DET INTE BLEV ETT W, 2022
Foto, video och objekt

Foto: Maria Mäki

DOM SKA VARA GLADA ATT DET INTE BLEV ETT W, 2022
Foto, video och objekt

Foto: Maria Mäki

Nina Svensson

Vid Midlanda flygplats i Timrå finns en stor skulptur av Bengt Lindström. Y:et, som, skulpturen heter, har blivit ett välkänt landmärke som syns väl från E4:an som passerar precis intill. År 2014 var skulpturen i rätt dåligt skick och behövde renoveras. Kommunen försökte då sälja skulpturen men den stiftelse som förvaltar konstnärens upphovsrätt hindrade försäljningen. Istället skapades en opinion för skulpturens bevarande och konstverket har sedan dess fått en allt högre status som symbol för kommunen. Nina Svensson har följt den utvecklingen som inte bara handlar om ett konstverk och hur en opinion kring ett offentligt verk kan svänga. Det handlar om identitet, offentlig plats och offentligt ägande. Idag finns det en förening som verkar för att sprida kunskap om Bengt Lindström, Y:et och att utveckla platsen kring skulpturen.

Nina Svensson är född 1968 och växte upp i Timrå. Hon är utbildad vid Umeå konsthögskola. Hon bor i Torsåker i Gästrikland och arbetar som lärare på Konstfack i Stockholm. Hon arbetar ofta i projekt som byggs av olika sociala processer och intresserar sig för vem som äger och styr över resurser i ett samhälle. Hon samarbetar gärna med olika grupper i samhället och skapar projekt som är centrerade kring deltagande.

DOM SKA VARA GLADA ATT DET INTE BLEV ETT W, 2022
Foto, video och objekt

Foto: Maria Mäki

VINDLEK I, VINDLEK II, 2022
Video, Torrånål/träsnitt

VINDLEK II, 2022
Torrånål/träsnitt, detalj

Foto: Ulla-Carin Winter

Ulla-Carin Winter

Ulla-Carin Winter utgår i sina arbeten från landskapet och älvarna i Västernorrland. Hon fotograferar naturen, platserna, skogen och älvarna och för sedan över bilderna till grafiska arbeten. Hon fokuserar på de tillstånd hon finner i de platser hon besöker och söker efter att lyfta fram det subtila.

Under hösten 2021 arbetade hon tillsammans med tre andra konstnärer med vinden som tema och visade då bl.a. med en drake vilket resulterade i videoverket Vindlek I och i en vindsnurra, Vindlek II. Snurran har hon senare utvecklat vidare till ett grafiskt tryck som visas i Triennalen.

Ulla-Carin Winter, född 1959 och bor och arbetar i Sundsvall. Hon har utbildat sig i projektstudier i grafik vid Kungl. Konsthögskolan i Stockholm. Hon arbetar nästan uteslutande med grafiska tekniker som etsning, fotopolymergravyr och träsnitt.

VINDLEK I, 2022
Video

VINDLEK II, 2022
Torrånål/träsnitt

Kramfors konsthall

David Larsson
Linnéa Therese Dimitriou
Oscar Kaleva Karlsson

SCHEMATISK BILD AV ÅNGERMANÄLVEN, 2012-2016, 2022
Installation, bord, kartor, stenar, fotografier, 2-kanalig video

Foto: Maria Mäki

SCHEMATISK BILD AV ÅNGERMANÄLVEN, 2012-2016, 2022
Installation, bord, kartor, stenar, fotografier, 2-kanalig video

Foto: Maria Mäki

David Larsson

David Larsson arbetar med långsiktiga konstnärliga undersökningar som presenteras som installationer och utställningar. I flera verk har fotografi haft en central roll men objekt, skulptur och installation är lika viktiga komponenter Larssons konstnärliga arbete. Larsson gestaltar frågor kring skeenden i samhället med ett särskilt intresse kring hur föreställningar om modernitet både skapar och skapas av vår relation till landskapet och användning av naturresurser.

År 2012 reste han längs Ångermanälven och fotograferade sjöar, kraftstationer, dammar, ställverk, forsar och vattenmagasin. Platserna han letade upp fanns utmärkta på en karta i hans pappas föräldrahem med överskriften Schematisk bild av Ångermanälven. Bildmaterialet blev senare stommen till verket med samma titel som kartan. Projektet är en berättelse om Ångermanälvens och Västernorrlands historia lika mycket som om utvecklingen av Sverige under 1900-talet. David Larssons farfar började som pinnpojke på det lokala vattenkraftsbygget och fortsatte sen arbeta sig upp inom företaget. Han följde med från det ena kraftverksbygget till det andra. Farmor var småskolelärare och hon följde med och arbetade i skolorna i de temporära kraftverksbyar som byggdes upp kring byggarbetsplatserna. Vattenkraften kan ses som en parallell till debatten om vindkraft. Det finns likheter och skillnader men i grund och botten är det en fråga om vilken rätt vi som människor och samhälle har att använda naturen för våra egna syften. Det som sällan nämns är hur vindkraften och vattenkraften hänger ihop. För att vindkraften ska vara användbar behövs så kallad reglerkraft, en elproduktion som man kan styra och finjustera för att balansera upp när till exempel vinden mojar. I Sverige består reglerkraften av vattenkraft. Vindkraften är med andra ord helt och hållet beroende av vattenkraften.

David Larsson är utbildad vid Kungl. Konsthögskolan 2007-2012. Han är född 1981 i Uppsala och bor i Stockholm. Under sin uppväxt besökte han regelbundet sin farmor och farfar i Sollefteå. Som konstnär har han återvänt till Sollefteå och Västernorrland för att arbeta med konstnärliga projekt.

SCHEMATISK BILD AV ÅNGERMANÄLVEN, 2012-2016, 2022
Installation, bord, kartor, stenar, fotografier, 2-kanalig video
samt en screentryckt "Schematisk bild av Ångermanälven"

YOU WANTED GOLD, YOU WERE GIVEN STEEL, 2022
Emaljfärg på glas

Foto: Maria Mäki

CLAIM, 2022
Metallrör, löshår, betong

Foto: Maria Mäki

Linnéa Therese Dimitriou

Linnéa Therese Dimitriou arbetar i olika material och tekniker. Hon intresserar sig för verklighet och fantasi, illusioner och perception. Med refererat till konsthistorien tar hon spjärn mot olika arketyper för att uttrycka och undersöka sina personliga och ibland även universella frågor.

I de verk hon visar på Triennalen har hon arbetat med vepor, flaggor och flätor som fångats i vinden. För Dimitriou handlar verken om förändring, om att ta strid, få luft och befästa revir. Flätan representerar ett feminint attribut och resultatet av en omsorgsfull handling. Flätan är ett sorts band mellan systrar eller en kedja mellan generationer. Installerade på stångar blir flätor som flaggor som satts i marken för att hävda ett territorium.

Linnéa Therese Dimitriou är född 1979 i Umeå. Hon har sedan några år tillbaka ett fritidshus i Kramfors och flyttde sommaren 2022 till Härnösand och blev västernorrälänning på heltid.

CLAIM, 2022
Metallrör, löshår, betong

(BATTLE OF THE AMAZONS:) LUFTGITARR/AIR GUITAR, 2022
Oljemåleri på duk

(BATTLE OF THE AMAZONS:) GLIDTACKLING/GLIDE TACKLE, 2022
Oljemåleri på duk

ONWARD, FASTER, STRONGER, BETTER, FORWARD, HARDER, 2022
Kol på papper

ON POINT: LOVE LETTER, 2021
Teckning monterad på trä

ON POINT: FOCUS, 2021
Teckning monterad på trä

YOU WANTED GOLD, YOU WERE GIVEN STEEL, 2022
Emaljfärg på glas

STRETCH, 2022
Metall, skor, betong

GUDRUN
Målning på MDF

Foto: Maria Mäki

Oscar Kaleva Karlsson

Sedan våren 2021 har Oscar Kaleva Karlsson tagit långa promenader längs kusten i Sälsten i Härnösands kommun. Han har plockat upp tusentals glasbitar i olika färger. De är nötta och polerade av havet, sanden och vinden som driver på vågorna. Glasbitarna kunde han senare foga samman till verket Stormens öga. Materialen är viktiga för Oscar Kaleva Karlsson. Han samlar på sig tyger och träbitar. Garn fogar han samman till en konkret bild i Moder Jord i full effekt, som för tankarna till KG Nilssons målningar. Målningen Gudrun kopplar via havet mot verket Stormens öga. Stormen Gudrun var en sällsynt kraftig storm i januari 2005.

Oscar Kaleva Karlsson är född i Kalmar. Han är utbildad på Göteborgs Konstskola och Kungliga Konsthögskolan och bor i Härnösand.

MODER JORD I FULL EFFEKT
Garn

Foto: Maria Mäki

STORMENS ÖGA
Skulptur av upphittade glasbitar

MODER JORD I FULL EFFEKT
Garn

GUDRUN
Målning på MDF

I HUVUDET PÅ KLAS MEINE, (2022)
Ljudverk komponerat på kristallglas

Sundsvalls museum

Elin Kristoffersson

Elin Kristoffersson

Elin Kristoffersson

Foto: Maria-Thérèse Sommar

Elin Kristoffersson är bosatt i Härnösand och skapar danskonst under namnet Halo Dance Art. Har genom åren samarbetat och inspirerats av andra konstnärliga uttryck såsom teater, ljudkonst, konstperformance och musik i olika genrer. Tyngdpunkten ligger dock på soloverk, ofta framförda på alternativa spelplatser. Skapar för en bred publik och verken spänner mellan humor och djupt allvar.

Ett återkommande tema i Kristofferssons konstnärskap är tystnad. Det första tysta solot I tystnaden är min hud inte längre mitt slut, ett verk på temat skog, har följts av flera tysta soloverk. Där har hon vidare utforskat den fascinerande närvaro som uppstår mellan publik och dansare i en tystnad.

Kristoffersson inspireras av skeenden och tillstånd i natur och människor. Hon söker ett kärnfullt, konkret och avskalat rörelsespråk med poetiska vibbar. Kostym och rekvisita är ofta viktiga för koreografin, även om rörelsen i fokus.

Elin Kristoffersson kommer att utföra en dans- och ljudperformance som rör sig från Museigatan upp till Ateljévåningen, på Sundsvalls Museum/ Kulturmagasinet. Det är ett soloverk som gestaltar livet på marken, under vinden, genom vinden. och kan ge associationer till civilisationernas ritualer kring födelse, liv och död.

IN SILENCE WE HEAR, 2022
Performance, c:a 40 minuter

Triennalen

Örnsköldsviks
museum och konsthall

Örnsköldsviks museum och konsthall

Ingvar Sjöberg
Max Book

alfredsHem i paraDiset, 2022

Foto: Maria Mäki

alfredsHem i paraDiset

Ingvar Sjöberg och Max Book

Det lokala verkar vara en storhet som i dagens läge känns brännhet. Det är i och för sig inget som man har anledning att förvånas över. Människan själv utgör ju en slags lokal. En mobil lokal, som i och för sig inte behöver vara lika mobil om man har tillgång till en mobil... Behöver då denna lokal försvaras?

Ja, fråga den gubbe som hittar ett svartbygge uppfört på sin egen mark.

Ett minitorn.

Gubben kan känna sig kränkt.

I en helt globaliserad värld skulle kränkthet behöva vara en okänd känsla.

En knepighet som skulle kunna bli svår att lösa.

En försvarsborg och ett par målningar som kan skapa en virvelvind av känslor, om man skjuter på dom med puck.

Runt hela härligheten slingrar sig ett digitalt broderi där Brita Kajsa Karlsdotter har ett ord med i laget. Sömnaden är ömsom harmonisk och ömsom stridslysten. I trådhärvorna skymtas sånt man rår över och sånt man inte kan göra något åt.

alfredsHem i paraDiset, 2022

Foto: Maria Mäki

Ingvar Sjöberg
Målningar

Foto: Maria Mäki

Ingvar Sjöberg och Max Book

Ingvar Sjöberg är född 1956. Han är uppvuxen i Gottne nordväst om Örnsköldsvik och har kvar släktgården där, han bor på Kungsholmen i Stockholm. Ingvar Sjöberg har vid sidan av sitt konstnärskap arbetat inom design- och teknisk forskning tagit som sin uppgift att lyfta värden från konsten in i andra discipliner.

Artistic Director, DAC, Stockholms universitet.

Ingvar Sjöberg

In my backyard syndrome 1

A new tomorrow

City floor

HEY!

Folket går

Villa

Mot bortre väggarna 3 projektioner, programmering i JAVA.

Åskan Gålå
Målning 196 x 260 cm

Foto: Maria Mäki

Max Book är född 1953 i Österforse nära Långsele och uppvuxen i Bollstabruk. Han bor i Kolartorp, Handen, strax söder om Stockholm. Max Book varit verksam som konstnär i 50 år och är en av Sveriges mest kända målare. Professor emeritus i måleri.

Max Book

Åskan Gålå, målning 196 x 260 cm

ormeNormen, målning 196 x 260 cm

Dis is borg, installation

Triennalen

Ånge konsthall

Sonia Hedstrand

DEN KONSTNÄRLIGA RESEBERÄTTELSEN, 2022
Fotografi

Foto: Sonia Hedstrand

DEN KONSTNÄRLIGA RESEBERÄTTELSEN, 2022
Fotografi

Foto: Sonia Hedstrand

Sonia Hedstrand

Sonia Hedstrands konstnärliga praktik befinner sig i skärningspunkten mellan dokumentarism, essä och sociologisk undersökning. Hon arbetar med text, video, fotografi, installation och performance. De senaste åren har hon alltmer närmat sig forskning.

”Den konstnärliga reseberättelsen” är ett verk som handlar om reseberättelser, om resan som struktur för berättande, samt om resandets betydelser för konstnärer genom konsthistorien. Verket fungerar som en meta-reseberättelse i essäform. Verket handlar både om Hedstrands eget resande, och resandets betydelse för andra konstnärer och författare. Verket består av två delar vilka visas på Ånge Konsthall samt på Västernorrlands museum.

Sonia Hedstrand är född 1975 och är delvis uppvuxen i Örnsköldsvik. Hon är utbildad på Kungl. Konsthögskolan i Stockholm och hon är verksam som konstkritiker i Dagens Nyheter, essäist för OBS i P1 Sveriges radio och arbetar som lärare i konstteori på flera konstkolor.

DEN KONSTNÄRLIGA RESEBERÄTTELSEN, 2022
Fotografi

Triennalen

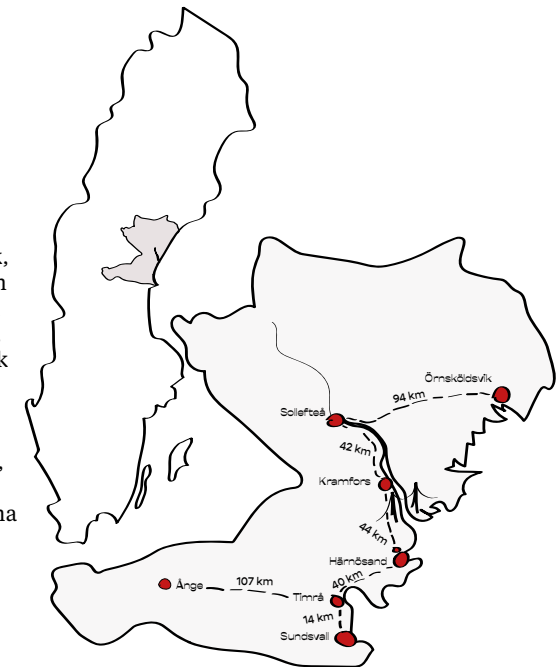
Den första triennalen i Västernorrland initierades av Helena Byström/Konstfrämjandet Västernorrland och arrangeras 2022 av Konstfrämjandet i samarbete med Västernorrlands museum, Apotekshuset Konst och Kultur Sollefteå, Härnösands konsthall, Kramfors konsthall, Sundsvalls museum, Timrå kommun, Ånge konsthall, Örnsköldsviks museum och konsthall, Region Västernorrland.

Curator: Björn Norberg

Form: Konst & Teknik och Jenny Vinterqvist
Utställningen produceras med stöd av
Postkodstiftelsen och Kulturrådet

Medverkande konstnärer:

Andreas Brännlund, Annikka Kronlid
Arvidsson, Birgitta Ricklund, Cecilia Björk,
Cecilia Hultman, Cecilia Ömalm, Christian
Björgö, David Larsson, Elin Kristoffersson,
Elin Maria Johansson, Elme Åmting-Selja,
Emilia Bergmark, Emma Löfström, Fredrik
Nordin, Ida Rödén, Ina Palm, Ingvar
Sjöberg, Jenny Berg, Jenny Lundgren,
Josefine Östberg Olsson, Linda Lasson,
Linnéa Therese Dimitriou, Lisa W Carlson,
Margareta Klingberg, Maria Mäki, Maria
Sundström, Mats Adelman, Max Book, Nina
Svensson, Oscar Kaleva Karlsson, Sonia
Hedstrand, Ulla-Carin Winter och Ylva
Westerlund.

Konstfrämjandet
Västernorrland

Region
Västernorrland

KULTURRÅDET

triennalen.se

2022